

HỒI THỨ BẢY MƯƠI HAI DIỆU KẾ TRỪ DÂM MA

Hồ Nữ đáp :

- Vì chính đàn ông các anh !

Thích Đình Nhạn nói :

- Tôi đã hiểu rồi !

- Anh đã hiểu việc chi?

- Cô đã gặp phải một người đàn ông bạc tình !

- Anh chỉ đoán trúng sự thực một nửa...!

Nàng cất tiếng cười buồn bã nói :

- Thích Đình Nhạn, anh muốn biết việc riêng của tôi?

- Đúng thế !

- Cũng được, tôi sẽ nói cho anh rõ !

- Xin cô hãy nói !

Nàng cười âu sầu, nói :

- Người võ công cao nhất trong chốn giang hồ không phải là Tam Võ Vương, mà cũng không phải là Võ Lâm Chi Thần !

- Vậy theo cô ai là người hay nhất?

- Trong giới giang hồ có lẽ rất ít người biết đến cái tên Phi Thiên Ma. Ông ta ở tại Phi Thiên Động, và rất có thể đã luyện thành một thể xác không khi nào bị tiêu diệt. Ông ta có một người con trai tên gọi là Phi Thiên Tinh. Chàng ta có một bề ngoài rất xinh đẹp, có một nụ cười quyến rũ, và võ công lại hết sức cao cường. Trong một dịp bất ngờ, tôi và chàng ta đã được quen biết nhau, rồi thì mười hôm sau, là tôi bị thất thân với chàng ta. Sau đó, tôi mới được biết chàng ta chính là một tay chuyên phá gái tơ. Không biết có bao nhiêu cô gái trong sạch đã bị thất thân với chàng, sau đó chàng ta xuống tay giết chết các cô gái ấy đi.

Thích Đình Nhạn biến hẳn sắc mặt, nói :

- Thực sự đã xảy ra một chuyện như thế hay sao?

Nàng gật đầu :

- Phải, chàng ta xuất hiện trong chốn giang hồ không ai được biết nơi cư ngụ của chàng ta ở đâu cả. Từ trước đến nay, chẳng biết bao nhiêu gái tơ đã thất thân với chàng ta. Trước đây, sau khi chàng ta đã phá hoại đời tôi, và sửa soạn xuống tay giết chết tôi, thì hai cô tỳ nữ của tôi đã bí mật cho tôi hay tin ấy. Bởi thế, tôi đã âm thầm bỏ ra đi một cách đau lòng...

Thích Đình Nhạn nói :

- Với võ công của cô nương, có lẽ nào không thể đối địch với hắn hay sao?

- Đúng thế, tôi không phải là người đối địch với hắn nổi !

- Có lẽ nào khắp trong thiên hạ, chẳng còn ai võ công cao hơn hắn hay sao?

- Với tài nghệ như Phi Thiên Ma, thì cả giới giang hồ quả không tìm được tay

địch thủ, ngoại trừ Hồng Kỳ Soái Chủ thuở xưa...

Nàng bỗng dừng câu nói lại một lúc, rồi mới tiếp rằng :

- Thích thiếu hiệp, anh đã làm cho tôi biết hối cải lỗi xưa, việc đó tôi rất cảm ơn anh, nhưng giờ đây thì anh hãy đi đi !

- Còn cô?

- Tôi?

Nàng cười rồi nói tiếp :

- Việc ấy anh chẳng cần phải bận tâm !

Thích Đình Nhận nói :

- Tam Võ Vương của bản môn vì đi mượn chiếc quạt Độc Phiến mà mất tích. Vậy theo cô, có thể các ông ấy đã bị Phi Thiên Ma bắt đi rồi chăng?

- Rất có thể?

- Phi Thiên Động ở nơi nào? Trong ấy có bao nhiêu người?

- Có tất cả ba người, gồm một cha một con, và một tên đồ đệ. Phi Thiên Động ở cách đây độ ba dặm về phía Tây !

Thích Đình Nhận nghiêng chặc đôi hàm răng nói :

- Cô nương phải chăng có ý giữ tôi lại?

Nàng buồn bã cười nói :

- Tại sao tôi lại giữ anh lại? Song, dù cho tôi có ý giữ anh lại, nhưng biết anh có bằng lòng hay chăng?

- Tôi cần phải đi tìm Phi Thiên Ma !

- Để tìm cái chết à?

- Cũng chưa hẳn là thế?

- Cũng được, thôi anh đi đi !

Nói dứt lời, cô ta bước thẳng ra ngoài. Thích Đình Nhận cũng bước theo sau. Khi ra khỏi gian phòng ngủ, cả hai cùng đến một gian sảnh đường bằng đá. Hồ Nữ gọi to :

- A Mai, A Lan đâu?

- Có tỳ nữ đây !

- Hai người hãy đưa khách đi nào !

Liền đó từ phía nhà sau có hai cô tỳ nữ áo xanh bước ra. Họ cùng nhìn Thích Đình Nhận lộ sắc sùng sốt.

Thích Đình Nhận nói :

- Cô khỏi cần bận tâm, tôi tự đi cũng được rồi !

- Không, A Mai, người hãy dẫn đường cho Thích thiếu hiệp đi ra khỏi núi !

A Mai cung kính vâng lệnh, rồi đồng dục bước thẳng tới trước. Thích Đình Nhận quay về Hồ Nữ nói :

- Cô nương, chúng ta tạm biệt vậy !

- Anh cứ yên tâm, là tôi không khi nào lại đi tìm một người đàn ông thứ hai nữa đâu !

Thích Đình Nhận mỉm cười rồi quay người nhanh nhẹn bước đi.

Nơi đây là một dãy hố nhỏ hẹp, cửa ra vào là một khe đá rất khó trông thấy. Ra khỏi khe đá là vùng núi to, A Mai nói :

- Thích thiếu hiệp, nô tỳ không tiễn xa hơn nữa !

- Thôi, chẳng cần !

Thích Đình Nhạn nói dứt lời, liền nhún mình vọt lên lao thẳng đi.

Giờ đây, chàng cần tìm Phi Thiên Ma. Sự mất tích của Tam Võ Vương rất có thể là do nơi người này mà ra.

Giữa lúc Thích Đình Nhạn đang lao mình vút tới, bỗng nghe một tiếng quát to xé không gian truyền lại. Thích Đình Nhạn không khỏi giật mình đưa mắt nhìn, trông thấy một bóng người đang loạng choạng chạy bay về phía chàng.

Thích Đình Nhạn liền dừng chân đứng lại. Bóng người ấy cũng đã đến trước mặt chàng rồi, đồng thời lao đảo rồi ngã chúi xuống đất.

Thích Đình Nhạn thoáng thấy bóng người ấy như là một cô gái. Bỗng, người con gái ấy lại đứng vội trở lên rồi tiếp tục chạy loạng choạng tới trước.

Ngay lúc ấy, từ phía sau lại có một bước người đuổi gấp theo như gió, quát :

- Người còn chạy thoát được hay sao?

Thích Đình Nhạn đưa mắt quét qua, không khỏi kinh hoàng, buột miệng kêu lên:

- A Mẫn !

Người con gái ấy rõ ràng là A Mẫn. Cô ta có vẻ như đang bị trọng thương.

Thích Đình Nhạn vừa kêu lên, thì cũng vừa lao người nhảy thẳng về phía A Mẫn.

Bóng người đang đuổi theo A Mẫn, ngay lúc ấy cũng đã nhanh nhẹn lướt đến nơi.

Thích Đình Nhạn quát to một tiếng, rồi vung chưởng đánh thẳng về phía bóng người ấy.

Đối phương dường như không ngờ Thích Đình Nhạn đã tấn công quá nhanh nhẹn như thế, nên không làm sao tránh khỏi được. Do đó, hắn bèn vung cánh tay mặt lên đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của chàng.

Qua một tiếng “ầm” thật to, Thích Đình Nhạn cảm thấy hết sức kinh hoàng. Vì luồng chưởng lực của đối phương đã hất bắn chàng ra sau hàng chục bước, mới gắng gượng đứng vững lại được.

Trong khi đó, đối phương cũng thối lui ba bước.

Sự kinh hoàng ấy của Thích Đình Nhạn thực rất ít khi có. Chàng đưa mắt nhìn lên, trông thấy đối phương là một chàng thiếu niên độ hai mươi hai, hai mươi ba tuổi. Thích Đình Nhạn không khỏi giật mình thầm nói :

“Người này có lẽ là Phi Thiên Tinh đây...”

Vừa nghĩ thế, chàng liền cười lạnh lùng, nói :

- Chưởng lực của các hạ thực là tuyệt !

Sắc mặt của đối phương biến hẳn, quát :

- Người là ai?

- Còn người là ai?

Đối phương cất giọng sâu hiểm cười :

- Các hạ chớ nên xen vào việc của kẻ khác thì hay hơn !
 - Nếu tôi nhất định phải xen vào việc này thì sao?
 - Các hạ tự tin rằng mình có thể can thiệp được hay chăng?
 - Chính tôi đang muốn thử cho biết !
- Sắc mặt của đối phương tràn đầy sát khí, hần cười rồi nói :
- Nếu vậy thì hãy thử xem !

Tiếng “xem” chưa nói dứt, người y đã nhảy vọt lên, rồi nhanh như điện chớp, đánh ra hai chưởng vung vút về phía Thích Đình Nhạn.

Thế võ của y nhanh nhẹn không có chi so sánh nổi. Thích Đình Nhạn phải thối lui ba bước, rồi nghiêng chắc đôi hàm răng, rung tay lên phản công lại ba chưởng.

Nhưng trong khi đánh nhau với đối phương, Thích Đình Nhạn luôn luôn cảm thấy lúng túng bị động, vì thế võ của đối phương chẳng những hết sức hiểm độc, mà còn linh động biến hóa không thể nào lường trước được.

Bởi thế, Thích Đình Nhạn hết sức kinh hoàng. Vì với tình thế này, thì chưa đến mười thế võ, chàng nếu không bị chết dưới tay đối phương thì ắt cũng bị trọng thương nguy kịch chứ không làm sao tránh khỏi.

Bỗng nhiên, có tiếng khóc nức nở từ đâu vọng lại, rồi lại có tiếng một người con gái kêu lên :

- Huynh ca ca...!

Người thiếu niên xinh đẹp ấy nghe thế, liền ngừng tay lại. Hần đưa tia mắt quét về phía có tiếng nói bảo rằng :

- Thiên muội, em đấy à...?

Thích Đình Nhạn cũng đưa mắt quét qua, và đồng thời suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng, vì người con gái bước đến đó lại chính là Hồ Nữ.

Hồ Nữ khóc rất đau đớn. Nàng bước đến trước mặt người thiếu niên xinh đẹp, lại càng khóc lớn hơn.

Người thiếu niên xinh đẹp ấy lạnh lùng nói :

- Thiên muội, em...đã bỏ đi đâu như thế? Tại sao em lại không...?

Hồ Nữ khóc nức nở, tay chỉ Thích Đình Nhạn nói :

- Huynh ca ca ! Hần hiếp đáp em !

Thích Đình Nhạn nghe thế, hoang mang không hiểu ra sao cả. Chàng thực điên đầu, chẳng hiểu Hồ Nữ định giở trò gì?

Người thiếu niên xin đẹp ấy giận dữ :

- Thành ranh đen này đã hiếp đáp em phải không?
- Đúng...như thế !
- Em hãy yên lòng, anh sẽ giết chết nó ngay !

Câu nói chưa dứt, hần lại tràn người về phía Thích Đình Nhạn.

Bất thần, sau một tiếng quát lạnh lùng, Hồ Nữ vung nhanh cánh tay ngọc lên giương thẳng hai ngón tay thẳng ra như một ngọn giáo, nhắm điểm vào Mạng Môn huyệt tại sau lưng người thiếu niên xinh đẹp ấy.

Sau một tiếng hự khô khan, hần liền trào máu tươi ra miệng, rồi té lăn ra đất.

Thích Đình Nhạn thấy thế lại không khỏi sửng sốt.

Sắc mặt của Hồ Nữ biến hẳn, đôi mắt nàng tràn đầy sát khí :

- Phi Thiên Tinh, ngươi còn nhận ra được ta? Ha ha ha... Ngươi đã cưỡng hiếp ta, rồi lại còn định sát hại ta?

Sắc mặt nàng đã trở thành xám hẳn.

Chùng ấy, Thích Đình Nhạn đã biết đây là diệu kế của Hồ Nữ.

Ngay lúc ấy, bỗng Hồ Nữ quát to lên :

- Phi Thiên Tinh, ta phải lấy cái mạng của ngươi !

Dứt lời, nàng vung cánh tay mặt lên, tức thì qua một tiếng “xoạt”, chàng thiếu niên xinh đẹp ấy đã bị vỡ sọ, óc bay tung tóe, ngã lăn ra chết không kịp trối.

Hắn đã hăm hiếp không biết bao nhiêu gái tơ, và cuối cùng lại phải chịu chết dưới tay của một người con gái. Đây, âu cũng là luật trời báo ứng.

Hồ Nữ ngửa mặt lên trời cất tiếng cười ghê rợn, chẳng khác tiếng quỷ rên ma hú, khiến ai nghe đến cũng phải nổi da gà. Thích Đình Nhạn buột miệng hỏi :

- Cô làm sao thế?

Hồ Nữ im bất tiếng cười, nhưng sắc mặt vẫn còn tái xanh trông thực đáng sợ. Nàng buồn rầu nói :

- Tôi đã báo xong mối thù, như vậy là đã mãn nguyện lắm rồi !

Câu nói chưa dứt, tay mặt của nàng lại bất thần vung lên...

Thích Đình Nhạn vội vàng lao người tới, thò tay ra chụp lấy cánh tay nàng lại, kêu lên :

- Cô nương không thể làm như thế được !

Nhưng, đã muộn quá rồi, cánh tay của nàng đã giáng xuống nghe một tiếng “xoạt”, tức thì óc nàng đã bể nát, ngã lăn ra đất chết tốt.

Trên mặt đất, hai chiếc tử thi đang nằm sóng sượt. Thích Đình Nhạn bàng hoàng đứng trơ người như khúc gỗ.

Trong giây phút đó, chàng cảm thấy vô cùng đau đớn trước cái chết của Hồ Nữ. Vì lòng dạ của nàng dù sao cũng hoàn toàn lương thiện như xưa.

Nàng có thể không phải đi vào con đường tự sát như thế. Nhưng, vì nàng đã cưỡng hiếp và giết chết bao nhiêu người đàn ông, nên chẳng làm thế nào quên đi được những tội ác kinh động đó. Chính vì vậy mà nàng đã tự tuyệt.

Thích Đình Nhạn đã xúc động trước cái chết của nàng, nên dòng lệ tuôn trào không ngớt.

Chàng lẩm bẩm :

- Linh hồn cô vẫn là trong sạch, trời xanh sẽ tha thứ cho cô...

Sau đó, chàng liền bước tới bên cạnh A Mẫn, trông thấy miệng nàng máu tươi vẫn không ngớt trào ra, chứng tỏ nội thương rất trầm trọng.

Thích Đình Nhạn vô cùng đau đớn. Chàng lấy ra một viên Hồi Ngương Tục Mệnh Kim Đơn sau cùng bỏ vào miệng A Mẫn, rồi vận dụng chân lực lo việc chữa trị thương thế cho nàng.

Độ nửa giờ sau, nàng lần lần tỉnh dậy, đưa mắt nhìn thẳng vào Thích Đình Nhạn lộ vẻ hơi ngạc nhiên.

Sau đó, nàng lại nhắm nghiền đôi mắt, và hai hạt lệ to trào ra đôi khoé, rồi lăn dài xuống đôi má.

Thích Đình Nhạn bùi ngùi nói :

- Mẫn muội...!

Nàng mỉm cười buồn bã :

- Anh đã cứu tôi chẳng?

- Có thể nói như thế, nhưng cũng không phải là đúng như thế?

- Tại sao vậy?

Thích Đình Nhạn than dài, rồi đem việc Hồ Nữ dùng kế giết chết Phi Thiên Tinh, nói lại đầu đuôi cho A Mẫn nghe qua một lượt.

Nàng nghiêng đôi hàm răng nói :

- Hắn đã chết rồi à?

- Phải, cả hai người đều chết. Mẫn muội, có lẽ em đã bị...

- Đúng thế, tôi cũng đã bị thất thân với hắn. Hắn cưỡng hiếp tôi xong, liền đâm mấy huyết đạo của tôi, rồi xô tôi xuống hố sâu. Nếu chẳng nhờ Huyết Kiệu Chủ Nhân cứu tôi, thì tôi đã chết từ bao giờ rồi !

Thích Đình Nhạn nói :

- Giờ thì hắn chết rồi, vậy cô cũng nên quên mẫu chuyện bất hạnh đó đi !

- Quên đi? Đâu có dễ như thế !

- Có thể được, Mẫn muội, như anh đã nói qua là anh rất thương em !

Nàng từ từ đứng lên gượng cười nói :

- Tôi không làm sao quên được những sự bấn thủ trước kia trong đời tôi. Vậy, hãy nhớ nó luôn như những việc đặc biệt trong đời chúng ta là được rồi !

Vietkiem.com